

VIETNAMESE A1 – HIGHER LEVEL – PAPER 1
VIETNAMIEN A1 – NIVEAU SUPÉRIEUR – ÉPREUVE 1
VIETNAMITA A1 – NIVEL SUPERIOR – PRUEBA 1

Tuesday 21 May 2002 (afternoon)

Mardi 21 mai 2002 (après-midi)

Martes 21 de mayo de 2002 (tarde)

2 hours / 2 heures / 2 horas

INSTRUCTIONS TO CANDIDATES

- Do not open this examination paper until instructed to do so.
- Write a commentary on one passage only.

INSTRUCTIONS DESTINÉES AUX CANDIDATS

- Ne pas ouvrir cette épreuve avant d'y être autorisé.
- Rédiger un commentaire sur un seul des passages.

INSTRUCCIONES PARA LOS ALUMNOS

- No abra esta prueba hasta que se lo autoricen.
- Escriba un comentario sobre un solo fragmento.

Hãy viết bình giải **một trong hai** văn bản sau đây:

1 (a)

Đi gánh nước

Ngày nào thị Nở cũng phải qua vườn nhà hấn hai ba lần, là vì qua vườn nhà hấn có một lối đi nhỏ ra sông; trước kia, cả xóm vẫn dùng cái ngõ ấy để ra sông tắm giặt hay kín nước. Nhưng từ khi hấn đến, người ta thôi dần, tìm một lối khác đi xa hơn. Trừ thị Nở: thì đã bảo thị là người dở hơi, thị không thích
5 làm như kẻ khác. Quá tin ở người, quá tin ở mình liều lĩnh, bướng bỉnh hay có lẽ chỉ không chịu rời thói quen. Nhưng hãy biết thị cứ đi ngõ ấy và vẫn chẳng làm sao cả. Thế rồi quen đi. Có lần trong lúc Chí Phèo ngủ, thị vào cả nhà hấn để rọi nhờ lửa nấu, có lần thị xin của hấn một tí rượu để về bóp chân; hấn mãi ngủ cầu nhau bảo thị rằng: ở xó nhà ấy, muốn rót bao nhiêu thì rót,
10 để yên cho hấn ngủ. Và lăm lúc thị ngạc nhiên: sao người ta ghê hấn thế?

Chiều hôm ấy thị Nở cũng ra sông kín nước như mọi chiều. Nhưng chiều hôm ấy, trăng lại sáng hơn mọi chiều, trăng tỏa trên sông và sông gợn biết bao nhiêu gợn vàng. Những vàng ấy rung rung mới trông thì đẹp, nhưng
15 trông lâu mỗi mất. Gió lại mát như quạt hấu, thị Nở thấy muốn ngáp mà mí mắt thì nặng dần, toan díp lại. Thị vốn có một tật không sao chữa được: có lúc đột nhiên muốn ngủ, bất cứ ở đâu hay đi làm gì. Bà cô thị bảo thị là một người vô tâm. Ngáp một cái, thì nghĩ bụng: hãy khoan kín nước, hãy để lọ
20 xuống ngồi nghỉ đây. Bởi vì thị đã luật quạt đập đất từ trưa tới giờ. Mà mấy khi được một nơi mát thế, mát rợn da rợn thịt, sung sướng quá! Mát y như quạt hấu. Thị cởi áo ra ngồi tựa vào gốc chuối, dáng ngồi không kín đáo, nhưng không bao giờ thị biết thế nào là lả lơ. Con người vô tâm, không hay
25 nghĩ xa xôi mà. Vả lại ở đây chẳng có ai. Chí Phèo đã về đâu, mà hấn có về thì cũng say khướt đã ngủ từ nửa đường và tới nhà tức khắc chúi đầu vào ngủ nốt. Hấn ra làm gì đây, cho có ra nữa thì đã sao? Thị không thể sợ hấn có thể phạm đến thị bởi cái lẽ rất giản dị là thị chưa thấy ai phạm đến thị bao giờ. Thật ra thì thị cũng chẳng nghĩ ngợi nhiều đến thế. Trong óc thị đã có một bóng đen lan rồi. Thị không ngồi thì không chịu được.

Ngồi một lúc thị thấy rằng: nếu cứ ngồi mãi thì ngủ mất. Nhưng thị đã ngủ đến hai phần rồi. Và thị nghĩ: thì ngủ, ngủ thì đã làm sao! Về nhà thì cũng chỉ
30 ngủ, ngủ ngay đây cũng vậy. Bà cô đi theo hàng ít ra cũng dăm hôm mới về. Thị cứ ngồi đây cho mát. Và thị ngủ. Thị ngủ ngon lành và say sưa.

Nam Cao

(trích Chí Phèo, truyện chọn lọc, Văn Học, 1970)

1 (b) **Chợ Tết**

Dải mây trắng đỏ dần trên đỉnh núi,
Sương hồng lam ôm ấp nóc nhà gianh.
Trên con đường viền trắng mép đồi xanh,
5 Người các ấp tưng bừng ra chợ tết.
Họ vui vẻ kéo hàng trên cỏ biếc:
Những thằng cu áo đỏ chạy lon xon,
Vài cụ già chống gậy bước lom khom,
Cô yếm thắm che môi cười lạng lẽ.
10 Thằng em bé nép đầu bên yếm mẹ,
Hai người thôn gánh chạy đi đầu.
Con bò vàng ngộ nghĩnh đuổi theo sau.
Sương trắng rõ đầu cành như giọt sữa,
Tia nắng tía nháy hoài trong ruộng lúa.
15 Núi uốn mình trong chiếc áo the xanh,
Đồi thoa son nằm dưới ánh bình minh.

Người mua bán ra vào đầy cổng chợ,
Con trâu đứng vờ dim hai mắt ngủ.
Để lắng nghe người khách nó bô bô,
20 Anh hàng tranh kiu kịt quẩy đôi bô,
Tìm đến chỗ đông người ngồi để bán.
Một thầy khóa gò lưng trên cánh phán,
Tay mài nghiên hí hoáy viết thơ xuân.
Cụ đồ nho dừng lại vuốt râu cằm,
25 Miệng nhâm đọc một vài câu đối đỏ.
Bà cụ lão bán hàng bên miếu cổ,
Nước thời gian gội tóc trắng phau phau.
Chú hoa man đầu chít chiếc khăn nâu,
Ngồi xếp lại đồng vàng trên mặt chiếu.
30 Áo cụ lý bị người chen sấn kéo,
Khăn trên đầu đương chít cũng bung ra.
Lũ trẻ con mải ngắm bức tranh gà,

Quên cả chị bên đường đang đứng gọi.
Mấy cô gái ôm nhau cười rữ rượi,
35 Cạnh anh chàng bán pháo dưới cây đa.
Những mẹt cam đỏ chót tựa son pha,
Thúng gạo nếp đông đầy như núi tuyết.
Con gà sống mào thâm như cục tiết,
Một người mua cầm cẳng dốc lên xem.
40 Chợ tưng bừng như thế đến gần đêm,
Khi chuông tối bên chùa văng vẳng đánh.
Trên con đường đi các làng hẻo lánh,
Những người quê lũ lượt trở ra về.
Ánh dương vàng trên cỏ kéo lê thê,
45 Lá đa rụng tới bởi quanh quán chợ.

Đoàn Văn Cừ

(Trong tập “ Xuân trong thi ca” , Đồng Nai, 1994)